

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4729

гр. София, 13.06.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в закрито заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

като разгледа дело номер **12399** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК, вр. чл. 144 АПК.

Производството по делото е образувано по подадена от М. М. С., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез назначения му особен представител адв. Б. искова молба срещу Главна дирекция Борба с организираната престъпност, към МВР, с която моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, в следствие на незаконосъобразно действие, изразено в преустановяване от служители на ответника достъпа до интернет сайтове /общо 31 бр./ собственост на жалбоподателя, извършено на 11.06.2019 г., изразяващи се в претърпени загуби в размер на 5 500 лв. за изработката и оптимизирането на интернет сайтовете, както и транспортни разходи, и пропуснати ползи в размер на 4 500 лв. от нереализирани доходи в следствие на спирането на сайтовете за периода от 11.06.2019 г. до 21.12.2020 г. /общо 18 месеца/, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането.

На 09.05.2022 г. ищецът е подал искане, с което моли да бъде освободен и от разноски по делото, тъй като е освободен от заплащане на държавна такса.

На същата дата е подал и частна жалба, адресирана до ВАС, с която е поискал от ВАС да го освободи от разноски по делото, което е поискано още с исковата молба и не е направено от съда.

След дадени указания за отстраняване на нередовности, назначения особен представител на ищеца е посочил, че С. е направил искане за изменение на решението в частта за разноските, тъй като смята, че същите са недължими от него, доколкото е освободен от заплащането на държавни такси и разноски в производството.

С разпореждане от 10.05.2022 г. и от 12.05.2022 г. съдът е изпратил на ответника за отговор, искането и частната жалба, като е уточнил, че и двете имат характер на искане за изменение на решението в частта за разноските.

В срок са постъпили становище по искането и отговор на частна жалба от

процесуалния представител на ответника юк Г.. И с двете оспорва направеното искане за изменение на решението в частта за разноските.

Съдът като взе предвид постъпилата молба и прецени материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В конкретния случай, се иска изменение на решение № 2518/15.04.2022 г., постановено по настоящето дело, в частта относно разноските. С цитираното решение е разгледан иск по ЗОДОВ и същият е отхвърлен като неоснователен. С решението ищецът С. е осъден да заплати възнаграждението за вещото лице, което е платено от бюджета на съда и е в размер на общо 636,00 лв., както и разноски за юрисконсулт на ответника в размер на 100,00 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 248 от ГПК компетентен да се произнесе по молбата за изменение на решението/определението, в частта за разноските е съда, който е постановил акта, чието допълване или изменение се иска, поради което настоящия съдебен състав се явява компетентния съд за разглеждане на депозираната молба. Законодателят е предвидил в случаите, когато съдът не се е произнесъл по направеното искане за разноските, възможност заинтересована страна да направи искане за изменение или допълване на акта като се произнесе по разноските. Това искане следва да се направи в срока за обжалване, а при необжалваемо решение в едномесечен срок от постановяването му.

Подадената молба е подадена от активно легитимирано лице, ищец по делото и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК – в срока за обжалване на решението.

Молбата е допустима, но неоснователна по следните съображения.

С определение № 613/27.01.2021 г. съдът е освободил ищеца от заплащане на държавна такса и разноски по настоящето дело и е предоставил на ищеца правна помощ. С решение № 2518/15.04.2022 г., постановено по настоящето дело обаче предявеният иск е отхвърлен като неоснователен. Поради това, е осъдил ищеца да заплати възнаграждението за вещото лице, което е било платено от бюджета на съда, в размер на общо 636,00 лв., както и направените от ответника разноски за юрисконсулт.

При разглеждане на молбата съдът съобрази следното:

Предвиденото от законодателя освобождаване на ищеца от такси и разноски при предпоставките на чл. 83, ал. 2 ГПК, цели облекчаване за същия на завеждането и провеждането на съдебното производство. Разпоредбата съставлява гаранция за упражняване конституционното право на защита на всеки гражданин - чл. 56 от Конституцията на Република България - на нарушени или застрашени негови права или законни интереси, предоставяйки му равна възможност за инициране и водене на съдебно производство, независимо и въпреки затрудненото му материално положение.

Разпоредбата на чл. 83, ал. 3 ГПК има за обхват само съдебните разноски (държавна такса, призоваване, депозит за експертиза и пр.). Тя не се простира по отношение на разноските, които е направила другата страна в процеса и не изключва прилагането на чл. 78, ал. 3 ГПК. В този смисъл определение № 285 от 19.12.2016 г. по т. д. № 2814/2015 г., т. к., I т. о. на ВКС.

Искането за изменение на решението, в частта за разноските, относно присъденото юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. Правото на ищеца на освобождаване от заплащане на такси и разноски по делото, поради затруднено

материално положение, не би могло да се упражнява в ущърб на ответника и в случай на неправомерно засягане на правната му сфера и в противоречие с принципа за справедливо обезщетяване на търпими вреди, залегнал в разпоредбите на чл. 78 ГПК, съответно за всяка от страните в производството. Следователно, кумулирането на чл. 78, ал. 3 ГПК с чл. 83, ал. 2 от ГПК е не само допустимо, но и справедливо. Т.е. освободената от заплащане на такси и разноски предвид затрудненото си материално положение страна, претърпяла негативен изход от съдебния процес, дължи възмездяване на разноските на противната страна. Противното е неизводимо чрез тълкуване на процесуалните разпоредби и противоречи на принципа на справедливостта. В този смисъл решение № 148 от 19.10.2012 г. по т. д. № 39/2012 г., т. к., II т. о. на ВКС, определение № 472 от 13.12.2016 г. по ч. гр. д. № 3121/2016 г., г. к., III т. о. на ВКС.

Предвид изложеното, решението следва да бъде изменено, като ищецът бъде осъден да заплати разноски единствено за юрисконсултско възнаграждение на ответника, но не и възнаграждението за вещо лице, заплатено от бюджета на съда.

Мотивиран от горното и на основание чл. 248 от ГПК, Административен съд, С. град, II отд., 59 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ решение № 2518/15.04.2022 г., постановено по адм.д. № 12399/2020 г. по описа на АССГ, в частта за разноските, КАТО

ОТМЕНЯ решение № 2518/15.04.2022 г., постановено по адм.д. № 12399/2020 г. по описа на АССГ, в частта, с която М. М. С., с ЕГН [ЕГН] е осъден да заплати по сметка на Административен съд София град сумата от 636,00 лв. платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице.

ОТХВЪРЛЯ молбата за изменение на решението в останалата ѝ част.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: